

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 3 kwietnia 2002 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Sędzia Sądu Najwyższego Andrzej Kijowski

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko (...) Regionalnej Kasie Chorych w S.

o przywrócenie do pracy

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Administracyjnej, Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w dniu 3 kwietnia 2002 r.

kasacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w S.

z dnia 16 maja 2001 r., sygn. akt VI Pa (...)

1) o d m a w i a przyjęcia kasacji do rozpoznania;

**2) z a s ą d z a od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 100 zł
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

U z a s a d n i e n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w S. wyrokiem z dnia 30 stycznia 2001 r., P (...), zasądził od pozwanej (...) Regionalnej Kasy Chorych w S. na rzecz powódki J. S. kwotę 3150 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 1999 r. jako odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę dokonane pismem z dnia 29 czerwca 1999 r., odmawiając powódce przywrócenia do pracy, które byłoby nieuzasadnione ze względu „na jej stosunek do obowiązków”, a zarazem niemożliwe, gdyż wskutek zaistniałych zmian organizacyjnych dotychczasowe stanowisko w Departamencie Kontroli przestało istnieć. Apelację wniesioną przez powódkę oddalił

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. wyrokiem z dnia 16 maja 2001 r., VI Pa (...). Sąd Okręgowy przeprowadził uzupełniające dowody na rozprawie apelacyjnej w dniu 9 maja 2001 r., a poza rozprawą – dowód z akt osobowych T. B., który przejął zakres pracowniczych powinności powódki. Na tej podstawie Sąd Okręgowy ustalił dodatkowo, że kompetencje przypisane samodzielniemu stanowisku do spraw kontroli wewnętrznej, zajmowanemu przez powódkę i usytuowanemu w strukturze dawnego Departamentu Kontroli, są po likwidacji tego Departamentu wykonywane obecnie przez pracownika na stanowisku kontroli wewnętrznej, umiejscowionym w Wydziale Informacji i Promocji Departamentu Organizacyjno-Prawnego. Na stanowisku tym zatrudniony jest od 19 lutego 2001 r. T. B., który posiada porównywalne z powódką przygotowanie zawodowe, natomiast miejsca jego poprzednich zatrudnień (kierownik Wydziału Kontroli w I Oddziale ZUS w S., specjalista kontroli państwowej w szczecińskiej Delegaturze NIK, naczelnik Wydziału Kontroli w Urzędzie Marszałkowskim) „upoważniają do wyciągnięcia wniosku, że jest to niewątpliwie osoba o szerszych kwalifikacjach i doświadczeniu zawodowym niż powódka”.

Kasację od powyższego wyroku wniosła powódka, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, które to naruszenie miało istotny wpływ na wynik sprawy „przez zastosowanie art. 382 KPC w związku z art. 379 pkt 5 KPC oraz art. 236 KPC i art. 233 KPC przez przeprowadzenie tak na rozprawie apelacyjnej, jak i poza rozprawą przedłożonych do akt dowodów przez pozwaną, bez jednoczesnego umożliwienia powódce ustosunkowania się do uzupełnionego materiału zebranego w postępowaniu, chociażby przez uzupełniające przesłuchanie powódki na okoliczność zestawienia jej kwalifikacji zawodowych z kwalifikacjami T. B., pozorności powierzenia mu m.in. czynności dotychczas objętych zakresem obowiązków powódki i dowolne przyjęcie, że T. B. jest niewątpliwie osobą o szerszych kwalifikacjach i doświadczeniu zawodowym niż powódka”. Na tej podstawie skarżąca domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 393 KPC stanowi w § 1, że jeżeli zaskarżone orzeczenie nie narusza prawa w oczywisty sposób, ani nie zachodzi nieważność postępowania, to Sąd Najwyższy może zgodnie z § 2 tego przepisu odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, czy też

potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, a ponadto wówczas, gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna. Skarżąca twierdzi, że przeciw odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania przemawia zarzut nieważności postępowania, a także istotne zagadnienie prawne związane z przeprowadzeniem dowodu poza rozprawą, na której Sąd zamknął przewód sądowy a możliwością obrony swych praw przez stronę. Zdaniem skarżącej dochodzi wówczas do pozbawienia wspomnianej możliwości w danej instancji między innymi wskutek niemożliwości podniesienia zarzutów co do prawdziwości dowodzonych okoliczności, jak też jakości dokumentów, a także wykazania nowymi dowodami przeciwnieństwa dowodzonej okoliczności.

Powyższa argumentacja jest chybiona. Nie istnieje – wbrew pozorom – prawny problem dopuszczalności przeprowadzenia przez sąd drugiej instancji po zamknięciu rozprawy apelacyjnej dowodu z akt osobowych pracownika, który przejął obowiązki osoby zwolnionej z pracy i domagającej się przywrócenia na dotychczasowe stanowisko. Nietrafny jest w szczególności zarzut, że taki tryb przeprowadzenia wspomnianego dowodu pozbawia stronę możliwości obrony swoich praw, a tym samym powoduje nieważność postępowania (art. 379 pkt 5 KPC). Akta osobowe obejmują bowiem jedynie dokumenty szczegółowo określone w przepisach rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika (Dz. U. Nr 62, poz. 286). Katalog tych dokumentów jest zatem znany i w zasadzie nie może dla strony być źródłem zaskoczenia. Zakres dokumentów wyznacza też przedmiotowe ramy podobnego dowodu. Chociaż więc Sąd Okręgowy w postanowieniu o przeprowadzeniu dowodu z akt osobowych T. B. nie wskazał faktów podlegających udowodnieniu, lecz to naruszenie art. 236 KPC należy do kategorii uchybień nie mogących wywrzeć istotnego wpływu na wynik sprawy. Przedmiotem tego dowodu mogły bowiem być „z natury rzeczy” jedynie fakty dotyczące zatrudnienia T. B. u strony pozwanej oraz ewentualnie jego wcześniejszego stażu pracy i szeroko rozumianych kwalifikacji, przy czym z treści zarzutów apelacji, a także z przebiegu rozprawy apelacyjnej należało wnosić, że ustalenia Sądu Okręgowego obejmą porównanie zawodowej przydatności skarżącej oraz jej następcy. Innymi słowy, tezę dowodową skarżąca mogła w tym wypadku łatwo wywnioskować z kontekstu sytuacyjnego przedmiotowej sprawy.

Nic zresztą nie stało na przeszkodzie, aby z zawartością akt osobowych T.B. skarżąca zapoznała się osobiście i ewentualne zarzuty „co do prawdziwości dowodzonych okoliczności, jak i jakości dokumentów” podniosła natychmiast w stosownym piśmie procesowym, domagającym się również ponownego otwarcia zamkniętej rozprawy apelacyjnej. Skarżąca mogła zresztą i we własnym interesie powinna od początku sprawy przejawiać zgodnie z art. 3 KPC wyraźną aktywność dowodową i w przewidywaniu prawdopodobnego przebiegu postępowania proponować dowody na okoliczność, że do wykonywanej pracy miała kwalifikacje najwyższe z możliwych i uzyskiwała w niej adekwatne efekty. Granic swobodnej oceny dowodów z art. 233 § 1 KPC nie przekracza też twierdzenie Sądu Okręgowego, że z przebiegu dotychczasowej kariery zawodowej T. B. wynika, iż jest on „niewątpliwie osobą o szerszych kwalifikacjach i doświadczeniu zawodowym niż powódka”, nawet gdyby równocześnie uznać językową nieprecyzyjność cytowanej wypowiedzi.

W niniejszej sprawie nie zachodzą więc okoliczności wymienione w art. 393 § 2 KPC, a po rozważeniu przesłanek wskazanych w art. 393 § 1 KPC, Sąd Najwyższy zdecydował się orzec o nieprzyjęciu kasacji do rozpoznania, przy czym o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 KPC.